

Συζήτηση για την ευθανασία

/ Γνώμες

Η διαχείριση της μοναδικότητας του θανάτου είναι ίσως η πιο δύσκολη κατάσταση της ζωής μας. Ιδίως όταν υπάρχει η βεβαιότητα ότι ο θάνατος πλησιάζει, χωρίς να μπορούμε να κάνουμε κάτι για να τον αποτρέψουμε, μολονότι η ύπαρξη δίνει την σιωπηρή της μάχη, φέρνει στο φως το δίλημμα της ευθανασίας. Γιατί να υποφέρω, αφού μπορώ να τερματίσω τη ζωή μου με τη βοήθεια της ιατρικής επιστήμης όσο πιο ανώδυνα γίνεται; Γιατί να βλέπω τον άνθρωπό μου να υποφέρει και να μην τον υποβοηθήσω να φύγει από τη ζωή με αξιοπρέπεια;

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Η ευθανασία στην πραγματικότητα είναι ένα θέμα διαχείρισης των συναισθημάτων μας απέναντι σ' αυτόν που υποφέρει, αλλά και απέναντι στον δικό μας θάνατο. Είναι ένα ζήτημα το οποίο βρίσκει απάντηση, όταν ο άνθρωπος πιστεύει στον Θεό.

Αν ο Χριστός είναι για μας ο κυριεύων της ζωής και του θανάτου, το δίλημμα δεν τίθεται καν. Εμπιστευόμαστε τον Θεό. Εμπιστευόμαστε την προσευχή. Αφήνουμε σε Εκείνον να έχει τον τελευταίο λόγο. Εννοείται ότι αξιοποιούμε όλα τα ανθρώπινα μέτρα και, πρωτίστως, την ιατρική. Άλλωστε, η επιστήμη είναι δώρο του Θεού. Γνωρίζουμε όμως ότι Εκείνος τελικά κρίνει γιατί επιτρέπει τη δοκιμασία της ανίατης ασθένειας είτε για μας είτε για τους οικείους μας και διαλέγουμε την οδό της υπομονής, που μας καθαρίζει από τις αμαρτίες και το κακό, αλλά και μας οδηγεί στην αγκαλιά του Θεού. Άλλωστε, κάθε στιγμή μέσα μας είναι στιγμή μετανοίας. Κάθε λεπτό ζωής μπορεί να οδηγήσει, αν το θέλουμε, στο «Μνήσθητί μου, Κύριε» του ευγνώμονος ληστού. Αλλά και η ιερότητα της ζωής δεν μπορεί να καταργηθεί μπροστά στον πόνο. Το αντίθετο συμβαίνει. Ο πόνος γεννά το καινούργιο. Όπως η γυναίκα πονά για να φέρει στον κόσμο το παιδί της, έτσι και η ώρα του θανάτου είναι η γέννα της ανάστασης και της ανακαινισμένης ζωής.

Η συζήτηση για την ευθανασία είναι μία συναισθηματική συζήτηση. Προφανώς και έχουμε συναισθήματα. Πάνω από αυτά όμως βρίσκεται η αλήθεια της σκέψης, της καρδιάς, των αξιών που μπορούν να τα νοηματοδοτήσουν. Βρίσκεται η αλήθεια της σχέσης και της αγάπης. Ο θάνατος ως χωρισμός του ανθρώπου από τον κόσμο, τον συνάνθρωπο, από το ίδιο του το σώμα είναι γεγονός που φέρνει αδιανόητο πόνο. Πολλοί νιώθουν όμως μεγάλο κενό όταν φεύγει από τη ζωή ο άνθρωπός τους, ακόμη κι αν τον νιώθανε να υποφέρει. Και δεν είναι εγωισμός να θέλεις τον άνθρωπό σου στη ζωή. Είναι αγάπη, γιατί η σχέση θέλει και τις αισθήσεις. Όταν έρχεται η ώρα του θανάτου βεβαίως θα αποχωριστούμε. Τότε όμως δεν θα είμαστε εμείς που αποφασίζουμε αυτόν τον αποχωρισμό, αλλά το θέλημα του Θεού. Δεν είμαστε θεοί για να διαλέξουμε την ώρα της εξόδου. Είμαστε τέκνα Θεού που Τον εμπιστευόμαστε, ιδίως στην δυσκολότερη στιγμή της ζωής.

Μια επιπόλαιη απόφαση νομιμοποίησης της ευθανασίας μπορεί εύκολα να ανοίξει τον δρόμο στο σύστημα υγείας να απαλλαγεί από «περιττά νοσήλια». Να βάλει σε πειρασμό συγγενείς να κληρονομήσουν νωρίτερα τα προσδοκώμενα. Να κάνει τον κόσμο ολοένα και πιο κυνικό. Να κάνει την τρίτη ηλικία βάρος και μόνο βάρος. Και να δείξει στον άνθρωπο ότι δεν υπάρχει για την πολιτεία πίστη και Θεός, αλλά μόνο οικονομία, αριθμοί, συναισθηματική διαχείριση και καμία προσπάθεια για ενίσχυση της ιατρικής επιστήμης, ώστε να βρει καινούργια φάρμακα, αφού η λύση είναι προφανής. Ας προβληματιστούμε.

Πηγή: [pemptousia](http://pemptousia-themistoklismourtzanos.blogspot.com) – themistoklismourtzanos.blogspot.com